

Poselství Svatého otce Františka

k 93. světovému dni misí 2019

20. října 2019

Pokřtění a posaní: Kristova církev na misii ve světě

Milé sestry, milí bratři,

požádal jsem celou církev, aby se v měsíci říjnu 2019, kdy si připomeneme sté výročí vydání Apoštolského listu *Maximum illud* papeže Benedikta XV. (30. listopad 1919), věnovala mimořádnou pozornost misíím. Prorocká a prozíravá výzva k apoštolátu tohoto dokumentu potvrdila, jak je důležité, abychom dnes obnovili církevní misijní úsilí a zlepšili posláni církve hlásat a přinášet světu spásu zmrtevýchvstalého Ježíše Krista.

Motto tohoto poselství, stejně jako téma misijního měsíce října, zní: *Pokřtění a posaní: Kristova církev na misii ve světě*. Slavení tohoto měsíce nám pomůže především znovu objevit misijní rozměr naší víry v Ježíše Krista, kterou jsme zdarma obdrželi při křtu. Jsme Božími dětmi, a to není nikdy záležitost individuální, ale vždy církevní. Ze společenství s Bohem – Otcem, Synem a Duchem Svatým – se rodí nový život s ostatními bratry a sestrami. Božský život není nějaký produkt, který máme prodávat, nejsme proselyté; je bohatstvím, které je třeba rozdávat, šířit, hlásat: to je smysl misie. Tento dar jsme dostali zadarmo a zadarmo se o něj dělíme (srov. *Mt 10, 8*), aniž bychom kohokoli vylučovali. Bůh chce, aby skrze církev, všeobecnou svátost spásy, došli všichni lidé spásy v poznání jeho pravdy a milosrdenství (srov. *1 Tim 2,4; 3,15* II. vatikánský koncil, dogmatická konstituce *Lumen gentium*, 48).

Církev je ve světě na misii: víra v Ježíše Krista dává správný rozměr všem skutečnostem a ukazuje nám svět Boží optikou a Božím srdcem. Naděje nám otevírá věčné horizonty božského života, na kterém máme skutečně účast. Dobročinná láska, kterou můžeme zakoušet ve svátostech a v bratrské náklonnosti, nás pobízí, abychom šli až do končin země (srov. *Mi 5,3; Mt 28,19; Sk 1,8; Řím 10,18*). Církev, vycházející až do nejzazších končin, vyžaduje stálé a trvalé misijní obrácení. Je mnoho svatých, mnoho věřících mužů a žen, kteří dosvědčují a ukazují, že lze být zcela otevření, milosrdní a druhým blízcí a odpovídat tak na neodbytný podnět lásky. Její vlastností je totiž dar, oběť a nezištnost (srov. *2 Kor 5,14-21*). Ten, kdo hlásá Boha, buď člověkem Božím (srov. Apoštolský list *Maximum illud*).

Toto posláni se nás dotýká v první osobě: já jsem stále misíí, ty jsi stále misíí, každý pokřtěný je misíí. Kdo miluje, dává se do pohybu, je pobádán, aby vycházel ze sebe, je přitahován a přitahuje, daruje se druhému a navazuje životodárné vztahy. Pro Boží lásku není nikdo neužitečný či bezvýznamný. Každý z nás jako plod Boží lásky je ve světě misíí. I kdyby moje matka a můj otec zradili lásku lži, nenávisti a nevěrností, Bůh se nikdy nevzdá daru života a každého svého syna od počátku volá k božskému a věčnému životu (srov. *Ef 1,3-6*).

Ve křtu dostáváme život, který nám dává víru v Ježíše Krista, vítěze nad hříchem a nad smrtí. Utváří nás k Božímu obrazu a Boží podobě a včleňuje nás do Kristova těla, kterým je církev. Křest je tedy skutečně nezbytný pro spásu, protože nám zajišťuje, že v Otcově domě jsme vždy a všude syny a dcerami, nikoli sirotky, cizinci nebo otroky. To, co v křesťanovi utváří svátosti, jejichž naplněním je Eucharistie, je povolání a úděl každého člověka v očekávání obrácení a spásy. Křest je totiž naplněním příslibeného božského daru, který vytváří z lidského tvora syna v Synu. Jsme dětmi vlastních rodičů, ale ve křtu je nám dáno původní otcovství a pravé mateřství; pro koho není církev matkou, pro toho nemůže být Bůh Otcem (srov. Sv. Cyprián *L'unità della Chiesa*, 4).

Naše misie má své kořeny v Božím otcovství a v církevním mateřství, protože ve křtu je obsaženo Ježíšovo velikonoční poslání: jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás, plné Ducha Svatého, pro usmíření světa (srov. *Jan* 20, 19-23; *Mt* 28, 16). Křesťan je poslán, aby nikdo nebyl vynechán ze zvěsti o tom, že byl přijat za Božího syna. Je třeba ho ujistit o osobní důstojnosti a niterné hodnotě života od jeho početí až do jeho přirozené smrti. Pokud se rozmáhající sekularismus v našem životě stane aktivním a společenským odmítáním otcovského Božího díla, bude tak bráněno jakékoli skutečné podobě bratrství všech lidí, které se odráží ve vzájemné úctě mezi lidmi. Bez Boha Ježíše Krista se každá odlišnost redukuje na děsivou hrozbu, znemožňující jakékoli bratrské přijetí a plodnou jednotu lidského rodu.

Všeobecné určení spásy, kterou Bůh v Ježíši Kristu nabízí, vedla Benedikta XV. k tomu, aby požadoval překonání jakékoli nacionalistické a egocentrické uzavřenosti, jakéhokoli šíření evangelia kolonizační mocí s ekonomickými a vojenskými zájmy. Papež ve svém apoštolském listu *Maximum illud* připomíná, že božská univerzálnost církevní misie požaduje, abychom vyšli z exkluzivní příslušnosti ke své vlasti a svému etniku. Pokud má být kultura a komunita otevřená vůči poselství spásy Ježíše Krista, pak je třeba překonat každou nepatřičnou etnickou a církevní introverzi. V církvi je i dnes zapotřebí mužů a žen, kteří v milosti svého křtu velkodušně odpovědí na povolání vyjít ze svého domu, ze své rodiny, ze své vlasti, ze své rodné řeči, ze své místní církve. Jsou vysláni k lidem do světa neproměněného svátostmi Ježíše Krista a jeho církve. Když zvěstují Boží slovo, svědčí o evangeliu a slaví liturgii, vyzývají k obrácení, křtí a předávají křesťanskou spásu, přičemž respektují osobní svobodu každého člověka a vedou dialog s kulturou a náboženstvím národa, do kterého jsou vysláni. V církvi stále nezbytná *Missio ad gentes* přispívá zásadním způsobem k trvalému procesu obrácení všech křesťanů. Víra v Ježíšovo zmrtvýchvstání, církevní poslání obdržené ve křtu, zeměpisné i kulturní vyjití ze sebe a ze svého domu, odpuštění hříchů a osvobození od osobního a společenského zla – to vše vyžaduje misii sahající do nejzazších koutů světa.

Prozřetelná časová souhra s konáním mimořádné synody o církvi v Amazonii mě vede k tomu, abych zdůraznil, že poslání, které nám Ježíš skrze svého Ducha svěřil, je i pro tyto země a pro jejich obyvatele stále aktuální a naléhavé. Nové Letnice otevírají dokořán brány církve, aby žádná kultura nezůstala uzavřená do sebe a žádný národ nebyl izolovaný, ale otevřený všeobecnému společenství víry. Nikdo ať nezůstane uzavřen do svého já, do sebestřednosti v rámci své etnické a náboženské příslušnosti. Ježíšovo tajemství smrti a zmrtvýchvstání boří malicherná omezení světů, náboženství a kultur a volá je, aby se rozvíjely v úctě k důstojnosti

mužů a žen, ke stále plnějšímu obrácení k Pravdě zmrtvýchvstalého Pána, který daruje všem opravdový život.

V této souvislosti se nabízejí slova papeže Benedikta XVI. na zahájení našeho setkání latinskoamerických biskupů v Aparecidě v Brazílii v roce 2007. Ocituji zde jeho slova, která беру za svá: „Co přineslo přijetí víry latinskoamerickým zemím a Karibským ostrovům? Přineslo jim poznání a přijetí Krista, neznámého Boha, kterého jejich předkové, aniž by si toho byli vědomi, hledali ve svých bohatých náboženských tradicích. Kristus je Spasitel, po kterém v tichosti toužili. Skrze křestní vodu obdrželi božský život, kterým byli přijati za Boží syny. Přijali také Ducha Svatého, který zúrodnil jejich kulturu, očistil ji a dal vzklíčit četným zárodkům a semenům vloženým vtěleným Slovem, nasměroval je na cestu evangelia. (...) Boží Slovo, které se stalo v Ježíši Kristu člověkem, se stalo i dějinami a kulturou. Utopická myšlenka probudit předkolumbovská náboženství a oddělit je od Krista a všeobecné církve by neznamovala pokrok, nýbrž úpadek. V podstatě by šlo o regresi k historickému okamžiku zakotvenému v minulosti“ (*Proslov k zahajovacímu shromáždění*, 13. května 2007: *Insegnamenti* III, 1 (2007), 855-856.

Svěřme misijní poslání církve Panně Marii, naší Matce. Ona, spojená se svým Synem již od počátku vtělení, se vydává na cestu, aby se stala součástí Ježíšova poslání, které se u paty kříže stává i jejím posláním: jako Matka církve bude skrze Ducha a víru dávat život novým synům.

Na závěr bych se rád krátce zmínil o organizaci Papežská misijní díla, o které hovoří již dokument *Maximum illud* jako o misijním nástroji. Papežská misijní díla svou službou všeobecné církvi utvářejí celosvětovou síť, která skrze modlitbu, misijního ducha a lásku křesťanů rozestých po celém světě podpírá papeže v jeho misijním úsilí. Jejich dary pomáhají papeži v evangelizaci partikulárních církví (Papežské misijní dílo šíření víry), ve formaci místního kléru (Papežské misijní dílo svatého Petra apoštola), v utváření misijního povědomí dětí na celém světě (Papežské misijní dílo dětí) a v misijní formaci křesťanské víry (Papežská misijní unie). Znovu vyslovuji svou podporu těmto dílům s přáním, aby mimořádný misijní měsíc říjen 2019 přispěl k obnově jejich misijní služby mému úřadu.

Z celého srdce uděluji své požehnání misionářům, misionářkám a všem, kdo jsou skrze křest kdekoli na světě zapojeni do misijního poslání církve.

Vatikán 9. června 2019, slavnost Seslání Ducha Svatého

FRANTIŠEK